

Újszász, Besenyszög, 1906. július 4. – Budapest, 1980. június 6.

Apja sokgyermekes községi tanító volt. A középiskola elvégzése után, 1923-ban lett a ciszterci rend tagja. 1929-ben elvégezte a Cisztercita Rend zirci Hittudományi Főiskoláját, majd a következő évben pappá szentelték. 1933-ban a Magyar Királyi Pázmány Péter Tudományegyetemen magyar-latin szakos tanári oklevelet és bölcsészdoktori címet szerzett; 1934-től a ciszterci rend budapesti Szent Imre Gimnáziumában történelmet, magyar nyelvet és irodalmat, latint oktatott. 1948-ban kilépett a rendből, kinevezték esztergomi protonotárius kanonoknak. 1933 és 1951 között a Szent Imre plébánia segédlelkésze volt, majd 1957-ig plébános volt; 1950-1951-ben a budapesti Ulászló utcai kápolna kisegítő lelkésze volt. 1958-tól haláláig az Alkantarai Szt. Péter Lelkészség igazgatója. 1944-ben bekapcsolódott a Magyar Függetlenségi Front munkájába is. 1950-ben a hatalommal együttműködő papi békemozgalom egyik kezdeményezője és vezetője, 1951-ben az Ecclesia Szövetkezet alapítóelnöke. 1954-től az Országos Béketanács Katolikus Bizottságának főtítkára és a Hazafias Népfront Országos Tanácsának tagja volt. Az 1953. május 17-i országgyűlési választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront budapesti listáján pótképviselővé választották, parlamenti behívására 1957. június 3-án került sor. 1958. november 16-ától haláláig országgyűlési képviselő, előbb a Hazafias Népfront budapesti listájáról került be a törvényhozásba, majd 1967. március 19-étől Budapest 13. számú egyéni választókerületben választották meg. 1963. márciustól az Elnöki Tanács tagja is volt.